

Ο άγιος διδάσκαλος Θεόδωρος, φίλος αδελφικός του αγίου Ραφαήλ, που μαρτύρησε μαζί του.

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

«Σημείον Μέγα», «βιβλίο συνταχθέν μετά πόθου παρά του ελαχίστου Φωτίου Κόντογλου Κυδωνιέως». Με αυτά τα ωραία, μεγαλοπρεπή λόγια ξεκινά ο Κόντογλου το Συναξάρι των νεοφανών αθλοφόρων και άφθαρτων ανδριάντων, Νεομαρτύρων, Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης, «τους υπέρ της αμωμήτου Πίστεως ημών κρεουργηθέντας και παρά του αθλοθέτου Κυρίου ημών Ιησού Χριστού περιφανώς δοξαζομένους». Βιβλίο που διαβάστηκε και διαβάζεται από πολλές γενεές Χριστιανών, βιβλίο που το μελετούν οι πιστοί «και αγάλλονται και βαστούν γερά την άγκυρα της σωτηρίας, ενώ κατατροπώνονται και εντροπιάζονται οι άπιστοι, αποστομώνονται τα φλύαρα και ασεβή στόματά τους». Και σήμερα Λαμπροτρίτη με κλειστούς τους ναούς, αλειτούργητοι οι άγιοι, γιατί έτσι αποφάσισαν « οι έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι». Νικήθηκαν από τον ιό του ορθολογισμού, εισπράτ-

τους χειροκροτήματα από τους εφήμερους άρχοντες, «ηγάπησαν μάλλον την δόξαν των ανθρώπων ή την δόξαν του Θεού». (Όταν εισπράττει συγχαρητήρια ο αρχιεπίσκοπος από τον Αμερικανό πρέσβη για την «συνετή» στάση της Εκκλησίας, δεν μπορείς παρά να σκεφτείς την αρχαία σοφία που διαγγέλλει: «επαινούμενος γαρ υπό των πολεμίων αγωνιώ μη τι κακόν είργασμαι», όταν σε επαινούν οι αντικείμενοι πρέπει σκεφτείς, αγωνιωδώς, τι κακό πράττεις).

Δεν θα γράψω για το υπερφυές μυστήριο της φανέρωσης των αγίων Νεομαρτύρων. Αυτό απαιτεί ανάστημα Κόντογλου. Εμείς τρεφόμεστε από τα ψιχία της τραπέζης που μας κερνούν οι εκλεκτοί και σπουδαίοι συγγραφείς του Γένους. Δόξα τω Θεώ έχουμε γεμάτο κελάρι πατρογονικής σοφίας. Το απαρνηθήκαμε όμως και ριχτήκαμε με βουλι-μία στα ξυλοκέρατα, τις γουρουνοτροφές και τις απολαύσεις τούτου του κόσμου. Και κυρίως τα ξυλοκέρατα της απιστίας ξεχύθηκαν στις σχολικές αίθουσες. Χρόνια και χρόνια πολύπλοκες θεωρίες και τιποτολογίες, ταραζουν τα σχολεία. Γνώση ψεύτικη «που την έφτιαξεν η πονηρά ανοησία του ανθρώπου που εξεστράτισεν από τον δρόμον του Θεού». (Κόντογλου). Βλασφημίες ανήκουστες γραμμένες σε σχολικά βιβλία, που μαγαρίζουν βαπτισμένα και μυρωμένα παιδιά, ανύποπτα για τις αναθυμιάσεις που εισπνέουν. Υπουργοί Παιδείας, το κρισιμότερο κυβερνητικό αξίωμα μετά τον πρωθυπουργό, απροκάλυπτα εκκλησιο-μάχοι και αντίχριστοι, οι οποίοι – συνεπικουρούμενοι από ομοϊδεάτες τους εκπαιδευτικούς – έσπειραν στις καρδιές των μαθητών το σκουλήκι της απιστίας και χειρότερα, του εμπαιγμού της Πίστεως και της Πατρίδος.

Υπάρχουν όμως κάποιοι διδάσκαλοι που με το αίμα τους μας διδάσκουν ποιο είναι το χρέος όλων ημών που ο Θεός μας εμπιστεύτηκε τα παιδιά του...

Στο « Σημείον Μέγα», διαβάζουμε για τα οράματα που έβλεπαν αρκετοί απλοί και πιστοί άνθρωποι στην Θερμή της Λέσβου.

Διαβάζω στην σελίδα 110. « Την δευτέραν ημέραν των ανασκαφών, ευρέθη ένας τάφος, πλησίον του τάφου του αγίου Νικολάου. Μέσα εις αυτόν ευρέθη ένας σκελετός, με την κεφαλήν κομμένην και βαλμένην ανάμεσα εις τα πόδια του...ο άνθρωπος εκείνος ήταν σφαγμένος, οι δήμιοι είχαν θέσει την κεφαλήν του ανάμεσα εις τα σκέλη του, δια να τον περιπαίξουν. Τα χέρια του ήσαν κομμένα και βαλμένα σταυρωτά κοντά εις το κεφάλι. Εις το στόμα του υπήρχεν ένα κεραμίδι αρχαίον βυζα-

ντινόν, με τρεις μικρούς σταυρούς χαραγμένους επάνω». Ποιος ήταν αυτός ο συμμαρτυρήσας με τον άγιο Ραφαήλ; Το πληροφορήθηκε άλλος πιστός. «Είμαι ο διδάσκαλος του χωριού. Όταν πριόνισαν τον άγιο Ραφαήλ έσφαξαν κι εμένα». (Οι άθλιοι μωχαμετάνοι Τούρκοι, ό,τι διεστραμμένο μαρτύριο υπήρχε το χρησιμοποιούσαν. Δαιμονόψυχα θηρία, ανήμερα. Κανένας σεβασμός, καμμιά συστολή ενώπιον των αθών Χριστιανών. Ίδιοι και απαράλλαχτοι αιώνες τώρα. Ψεύδος, σφαγές, λεηλασίες, απειλές, εχθροί του Σταυρού).

Στην σελίδα 118 του βιβλίου, διαβάζουμε για μια μαυροντυμένη γυναίκα (η Θεοτόκος μάλλον), που διηγείται τα εξής σε μια απλή γυναίκα. Και ας προσέξουμε αυτά τα ουρανόπεμπτα λόγια. Είδε να ανεβαίνουν τον δρόμο προς τις Καρυές τέσσερα πρόσωπα., 14 Μαρτίου 1961. Ρώτησε ποιοι είναι. Απάντηση:

«Είναι ο άγιος Ραφαήλ και ο άγιος Νικόλαος, μαζί με τον προεστό του χωριού Βασίλειον και τον διδάσκαλον Θεόδωρον. Σαν σήμερα ακριβώς ήλθαν πρόσφυγες οι καλόγηροι και ο πρόεδρος του χωριού με τον διδάσκαλον τους ανέβασαν στο μοναστήρι και από τότε είχαν αδελφικήν φιλίαν και ανέβαιναν συχνά εις το μοναστήρι. Γι' αυτό τους έπιασαν μαζί και τους εβασάνισαν. **Να πεις εις τον διδάσκαλον του χωριού σας να ανεβάσει τα παιδιά στις Καρυές, να ψάλλουν τον Εθνικόν Ύμνον, διότι εκεί επάνω εθνατώθησαν διά την Πίστιν και την Πατρίδα**». Ο άγιος διδάσκαλος Θεόδωρος, φίλος αδελφικός του αγίου Ραφαήλ, μαρτύρησε μαζί του. Θα μπορούσε να αλλαξοπιστήσει. Όχι. Ήταν παλληκάρι της ηλιόλουστης Ορθοδοξίας μας. Αγίασε...μπήκε στο Συναξάρι των νεομαρτύρων. Πραγματικός δάσκαλος, από αυτούς που μας ελέγχουν και μας διδάσκουν τι σημαίνει Έλληνας, Ορθόδοξος δάσκαλος. Τι παραγγέλνει η «άγνωστη μαυροντυμένη γυναίκα»; Να πάρει ο νυν δάσκαλος τους μαθητές του και να ανεβούν στον τόπο του μαρτυρίου και να ψάλλουν το Εθνικό Ύμνο!! Όταν μαρτύρησαν δεν υπήρχε ακόμη το νεοελληνικό κράτος ούτε ο Ύμνος του Σολωμού. Είναι καταπληκτικό! Η μαυροντυμένη Παναγία μας ζητά από τον δάσκαλο να ψάλλεται το αναστάσιμο τροπάριο του Γένους, ο Εθνικός μας Ύμνος. Αυτόν τον Ύμνο που η προηγούμενη κυβέρνηση κατήργησε και η νυν «των πιστών και νοικοκύρηδων» συνεχίζει να ανέχεται. Μια φορά τον μήνα, κάθε Δευτέρα της πρώτης εβδομάδος, προβλεπόταν να συγκεντρώνεται το σχολείο και να γίνεται έπαρση της σημαίας και απαγγελία από όλους μας του

Εθνικού Ύμνου. Αυτή η ελάχιστη, ανάξια λόγου, τιμή στο σύμβολο που ποτίστηκε με ποταμούς αίματος από τους προγόνους μας. Και αυτό ακόμη ενοχλούσε. Κάποιοι «φρίσσουν» προφανώς στο άκουσμα των εξαίσιων στίχων «απ’ τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά». Αυτή η προτροπή μας γίνεται μάθημα για όλους μας, όσοι τουλάχιστον δάσκαλοι πιστεύουμε στον αναστημένο Χριστό μας, αλλά και σε διευθυντές σχολείων. Να συνεχιστεί η έπαρση της σημαίας και να φρίττουν οι αντίχριστοι. Τι θα μας κάνουν; Ο άγιος διδάσκαλος Θεόδωρος -πώς να τον ονομάσω, όσοι μαρτυρούν για τον Χριστό είναι άγιοι – «κρεουργήθηκε» από τους Τούρκους, για να μην προδώσει τα πολυτίμητα τζιβαϊρικά του Γένους. Τούτες τις δύσκολες εποχές «ψυχή και Χριστός» μας χρειάζεται. Αυτά τα παραδείγματα των αγίων να παρουσιάζουμε στους μαθητές μας. Κάποιοι θα κοροϊδεύουν. «Καλότυχοι εσείς που σας περιγελούν οι έξυπνοι και οι σπουδαίοι τούτου του κόσμου, διότι πατάτε επάνω εις την στερεάν πέτραν, “φαιδρυνόμενοι εν τη πεποιθήσει”, ενώ γύρω σας οι άπιστοι ταράζονται σαν καλάμια οπού τα σαλεύει ο άνεμος του φόβου και της απελπισίας».

Χριστός ανέστη!!

**Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-Κιλκίς**

Πηγή : <https://www.antibaro.gr/article/>